

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/65/2018
Identifikačné číslo spisu: 3114217677
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3114217677.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Sociálna poisťovňa, so sídlom v Bratislave, 29. augusta 8, IČO: 30 807 484, proti žalovanému: JUDr. Barbora Hudeková, Bratislava, Kominárska 2, správkyňa úpadcu KANAPA, spol. r. o. v konkurze, Brezová pod Bradlom, Staničná 267/21, IČO: 18 049 753, o určenie právneho dôvodu a výšky pohľadávky proti podstate, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 37Cbi/85/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 31. januára 2018, č. k. 8CoKR/12/2015-143, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej o d m i e t a.
- II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín rozsudkom z 27. januára 2015, č. k. 37Cbi/85/2014-40 zamietol žalobu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si prihlásil do konkurzu pohľadávku vzniknutú nezaplatením splatného poistného na sociálnom poistení. Z ust. § 87 ods. 2 ZoKR vyplýva, že pohľadávky na poistnom na sociálnom poistení sú pohľadávkami proti podstate za splnenia predpokladov uvedených pod písmenom i/ alebo k/. V zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i/ ZoKR sú pohľadávkami proti podstate iba tie pohľadávky z titulu sociálneho poistenia, dôchodkového sporenia, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu vo vzťahu k zamestnancom, ktorým správca prideliuje prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku úpadcu. Pohľadávky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu z titulu sociálneho poistenia, dôchodkového sporenia, ktoré sa týkajú ostatných zamestnancov, t. j. zamestnancov, ktorým správca žiadnu prácu neprideliuje, ktorí nevykonávajú činnosť v súvislosti s prevádzkovaním podniku úpadcu, nie sú pohľadávkami proti podstate. Vzhľadom na vykonané dokazovanie, súd nemal preukázané, že v uvedenom prípade ide o pohľadávku proti podstate v zmysle ust. § 87 ods. 2 ZoKR. V danom prípade žalovaný správca úpadcu ukončil prevádzkovanie podniku po vyhlásení konkurzu, teda počas konkurzu nebola realizovaná prevádzka podniku, preto nemôžu s neexistujúcou prevádzkou súvisieť žiadne pohľadávky. Žalobca tvrdil, že nie sú mu známe dôvody ukončenia prevádzky podniku

po vyhlásení konkurzu. Súd prvej inštancie sa týmito dôvodmi nezaoberal, lebo pre svoje rozhodnutie to nepovažoval za nevyhnutné.

3. Ďalej súd prvej inštancie nemal preukázané ani to, že ide o pohľadávku v zmysle ust. § 87 ods. 2 písm. k/ ZoKR teda, že ide o pohľadávku na poistnom na sociálnom poistení, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu a súvisí so správou a speňažovaním majetku. Podľa názoru súdu samotné speňažovanie majetku uskutočňuje správca úpadcu a zamestnanci úpadcu môžu poskytovať súčinnosť správcovi, avšak bez dosahu na finálne speňaženie. Čo sa týka správy majetku, aj tu činnosti súvisiace so správou majetku v prípade úplného zastavenia prevádzky podniku, vykonávajú iba určití zamestnanci, ostatní zamestnanci nevykonávajú žiadnu činnosť a správca vzhľadom na pozastavenie výroby ani nie je schopný im nejakú činnosť uložiť. Samotnú správu majetku po vyhlásení konkurzu vykonáva správca a jedine správca by mohol výkonom nejakej činnosti poveriť inú osobu, avšak správca v danom prípade toto vylúčil. Súd vzhľadom na uvedené nezistil, že pohľadávka žalobcu voči úpadcovi z titulu neuhradeného poistného na sociálnom poistení a dôchodkovom sporení za mesiac október 2013, súvisí s prevádzkovaním podniku a ani so správou a speňažovaním majetku, z toho dôvodu nejde o pohľadávku proti podstate, a preto žalobu zamietol.

4. Na odvolanie žalobcu vec prejednal Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, ktorý po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol rozsudkom z 31. januára 2018, č. k. 8CoKR/12/2015-143 tak, že napadnutý rozsudok zmenil a určil, že pohľadávka z titulu nezaplateného poistného na sociálne poistenie za október 2013 v sume 105.642,30 eur je pohľadávkou proti podstate v konkurze vedenom na majetok úpadcu KANAPA, s. r. o., Brezová pod Bradlom. Súčasne zmenil aj druhý výrok tak, že žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

5. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že za podstatné odvolacie tvrdenie žalobcu považoval tvrdenie, že úpadca zamestnával zamestnancov aj po 15. 10. 2013, teda po vyhlásení konkurzu, nielen v priebehu mesiaca október 2013, ale aj nasledujúce mesiace, z čoho vyplýva, že bol jednoznačne hospodársky činným subjektom. V súvislosti so zamestnávaním a výkonom práce zamestnancov úpadcu po vyhlásení konkurzu, vznikla úpadcovi zákonom stanovená povinnosť zaplatiť z vymeriavacieho základu zamestnancov poistné na sociálne poistenie. Nakoľko sa jedná o poistenie za zamestnancov úpadcu, má toto poistenie súvis so správou majetku úpadcu, resp. s jeho speňažovaním a rovnako s prevádzkou podniku úpadcu. Z toho dôvodu pohľadávka z titulu poistenia za obdobie október 2013 spĺňa podmienky na zaradenie medzi pohľadávky proti podstate v zmysle ust. § 87 ods. 2 písm. i/, event. písm. k/ ZoKR. Toto odvolacie tvrdenie žalobcu podriadil odvolací súd pod odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p., podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Za správny záver považoval záver súdu prvej inštancie, že predmetná pohľadávka vznikla po vyhlásení konkurzu, čím bola splnená požiadavka časového kritéria. Za nesprávny právny názor považoval záver o nesplnení vecného kritéria, ktorým žalobca odôvodňoval uplatnenie pohľadávky proti podstate predovšetkým podľa § 87 ods. 2 písm. i/, resp. písm. k/ ZoKR. Pri posudzovaní splnenia vecného kritéria sa odvolací súd rešpektujúc stav právnej istoty stotožnil s právnymi závermi, vyslovenými v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. 09. 2017, sp. zn. 3Obdo/9/2017, obdobne v uzneseniach z 27. 10. 2015, sp. zn. 1Sžso/37/2014 a v uznesení z 31. 05. 2017, sp. zn. 1Obo/22/2016, podľa ktorých pohľadávky na poistnom za obdobie po vyhlásení konkurzu vyplácané zamestnancom, ktorým plynula výpovedná doba, je potrebné považovať za pohľadávky proti podstate, pričom je irelevantné, či im bola pridelená práca. Verejnoprávne peňažné povinnosti, ktoré vznikajú zo zákona v čase po vyhlásení konkurzu, je možné už len z dôvodu existencie procesnej prekážky upravenej v § 47 ods. 4 ZoKR podľa ktorej súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriacemu úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným proti správcovi v súlade so ZoKR, alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom namiesto úpadcu je správca, považovať za pohľadávku proti podstate. Zamestnanci úpadcu sú podľa pracovnoprávných predpisov stále považovaní za osoby v pracovnom pomere, pričom plynutie výpovednej lehoty nemá na ich postavenie žiaden vplyv.

7. Predmetom prebiehajúceho incidenčného konania je rozhodnutie o verejnoprávnom nároku žalobcu, resp. o verejnoprávnej povinnosti úpadcu, vyplývajúcej zo zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu. Z tejto skutočnosti je súd povinný vychádzať na rozdiel od subjektívneho rozhodnutia správcu, že po vyhlásení konkurzu neprideľuje prácu zamestnancom úpadcu. Rozhodnutie správcu neprideľovať po vyhlásení konkurzu zamestnancom úpadcu prácu, predstavuje v zmysle Zák. práce prekážku v práci na strane zamestnávateľa, ktorá nemá vplyv na trvanie pracovného pomeru zamestnancov úpadcu a ani na jeho povinnosť platiť poistné na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu. Rovnako nie je možné túto prekážku v práci na strane zamestnávateľa stotožniť s tým, že nedochádza k prevádzkovaniu podniku počas konkurzu. Pojem „ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu“ je potrebné vykladať v zmysle definície podniku v ust. § 5 Obchod. zák. s tým, že ak správca neuskutočnil relevantné úkony smerujúce k ukončeniu podnikateľskej činnosti úpadcu, dochádza k prevádzkovaniu podniku počas konkurzu. Pohľadávky na poistnom na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, a preto predstavujú pohľadávku proti podstate podľa ust. § 87 ods. 2 písm. i/ ZoKR. Uvedené platí aj v prípade, ak zamestnancom úpadcu správca po vyhlásení konkurzu neprideľoval prácu a tiež, ak správca ukončil so zamestnancami pracovný pomer a zamestnancom plynie výpovedná doba. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel.

8. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Žiada napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodila z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a z ust. § 420 písm. f/ C.s.p.

9. Podľa názoru žalovanej odvolací súd vec nesprávne právne posúdil a to najmä so zreteľom na nesprávne vyloženie pojmu „ak súvisia s prevádzkovaním podniku“, kde podľa dovolateľky odvolací súd neprihliadol na zákonnú úpravu obsiahnutú v ZoKR a obmedzil sa len na svoj výklad pojmu prevádzkovania podniku všeobecne podľa § 5 Obchod. zák. Pritom ZoKR ako špeciálna úprava presne vymedzuje taxatívnym spôsobom splnenie podmienok, za ktorých môže správca úpadcu pokračovať v prevádzkovaní podniku. Poukázal na ustanovenie § 88 ods. 1 ZoKR. Zároveň uviedol, že v prejednávanej veci došlo k ukončeniu prevádzkovania podniku najneskôr dňom vyhlásenia konkurzu, pričom nešlo o samovoľné rozhodnutie správcu o tom, či bude alebo nebude prevádzkovať podnik úpadcu, ale sám ZoKR v ustanovení § 88 ods. 1 ukladá správcovi povinnosť zhodnotiť s odbornou starostlivosťou možnosť pokračovania v prevádzkovaní podniku po vyhlásení konkurzu a podľa možnosti ukončiť prevádzkovanie podniku alebo v jeho prevádzkovaní pokračovať. V prípade, ak nie sú zákonom stanovené podmienky splnené, správca nemá možnosť pokračovať v prevádzkovaní podniku. Vyslovil názor, že nie je možné z hľadiska zákonnej úpravy ZoKR, aby odvolací súd dospel pri právnom posúdení ust. § 88 ZoKR k názoru, že ak správca nevykoná relevantné úkony smerujúce k ukončeniu podnikateľskej činnosti úpadcu, tak automaticky dochádza k prevádzkovaniu podniku úpadcu v konkurze, a to dokonca bez toho, aby vôbec boli splnené taxatívne podmienky stanovené ZoKR pre pokračovanie v prevádzke podniku. K uvedenému názoru by súd mohol prísť iba v prípade, ak by predmetné zákonné ustanovenie ZoKR nezobral do úvahy, čím by podľa dovolateľa porušil právo na spravodlivý proces. Ďalej uviedol, že samotná prevádzka bola zastavená a nepokračovala k dátumu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, preto úpadca mal sám ukončiť všetky pracovné pomery ku dňu podania návrhu na vyhlásenie konkurzu. Nesplnenie tejto povinnosti sa snažil správca čo najskôr napraviť a splnomocnil 15. 10. 2013 zamestnanca na uzatváranie dohôd o skončení pracovného pomeru, výpovedami, príp. inými právnymi úkonmi, za účelom skončenia pracovného pomeru jednotlivým zamestnancom. Zároveň žalovaná poukázala na ust. § 2 Obchod. zák., podľa ktorého sa podnikaním rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku alebo na účel dosiahnutia merateľného pozitívneho sociálneho vplyvu, ak ide o hospodársku činnosť registrovaného sociálneho podniku podľa osobitného predpisu. Vzhľadom na skutočnosť, že konkurzné konanie je likvidačný proces, spočívajúci v speňažení majetku úpadcu a v kolektívnom uspokojení jeho veriteľov, ktorý prebieha na základe presne stanovených pravidiel ZoKR, nie je možné hovoriť o podnikateľskej činnosti a teda ani o prevádzkovaní podniku. Ďalej

uviedla, že odvolací súd považoval za podstatné tvrdenie žalobcu, že úpadca zamestnával zamestnancov aj po 15. 10. 2013, teda aj po vyhlásení konkurzu, nielen v priebehu mesiaca október 2013, ale aj nasledujúce mesiace, z čoho vyplýva, že bol jednoznačne hospodársky činným subjektom. S týmto názorom sa žalovaná nestotožnila a uviedla, že úpadca v žiadnom prípade nebol ku dňu vyhlásenia konkurzu, ani po vyhlásení konkurzu hospodársky činným subjektom. Takéto tvrdenie ani nie je možné, keďže samotné podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu je likvidačným procesom, kde v žiadnom prípade nie je možné hovoriť o ekonomicky činnom subjekte. Preto názor súdu, že keď úpadca zamestnával ku dňu vyhlásenia konkurzu zamestnancov, bol hospodársky činným subjektom, sa nezakladá na správnom výklade tohto pojmu, ako ani na správnom posúdení predovšetkým ustanovenia § 3 ods.2 zákona o dani z pridanej hodnoty.

10. Žalovaná poukázala na ust. § 87 ods. 2 písm. g/ a písm. h/ ZoKR, z ktorých jednoznačne vyplýva, že prednosť v tomto prípade majú nároky zamestnancov úpadcu za splnenia podmienky, že ide o prácu pridelenú správcovi v súvislosti s prevádzkovaním podniku/správou konkurznej podstaty, pred nárokmi žalobcu - Sociálnej poisťovne. Vyslovila názor, že ak by zákonodarca chcel, aby nároky žalobcu ako verejnoprávnej inštitúcie boli vždy a za každých okolností uspokojené, nezaradil by ich ako pohľadávku proti podstate až na 9. miesto a aj to s podmienkou, že musí ísť o prevádzkovanie podniku počas konkurzu. Žalovanej preto nie je jasné, z akého dôvodu by mali byť nároky žalobcu uprednostňované pred ostatnými veriteľmi uvedenými v skoršom poradí.

11. Žalovaná tvrdí, že v danom prípade iba jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo v rozhodnutí odvolacieho súdu uvedené, ako rozhodnutie dovolacieho súdu /sp. zn. 3Obdo/9/2017/, a preto jedno rozhodnutie dovolacieho súdu nemôže znamenať ustálený právny záver. Ďalej uvádza, že ani jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré sa odvolal odvolací súd /sp. zn. 3Obdo/9/2017, 1Sžo/37/2014 a 1Obo/22/2016/ nie je uvedené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, dostupnej na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

12. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C.s.p., že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, žalovaná zdôvodnila tým, že odvolací súd sa k jej upozorneniam na špeciálnu úpravu ZoKR, t. j. na taxatívne vymedzenie podmienok, ktoré musia byť splnené na to, aby správca mohol pokračovať v prevádzkovaní podniku po vyhlásení konkurzu, napriek tomu, že ide o významné skutočnosti, ktoré majú pre právne posúdenie veci zásadný význam, vôbec nevyjadril. Obmedzil svoje odôvodnenie iba na tvrdenia uvedené v rozhodnutí sp. zn. 3Obdo/9/2017 a nesprávne aplikoval aj ustanovenia Obchodného zákonníka na výklad pojmu prevádzkovanie podniku. V uvedenom vidí žalovaná konanie, ktoré nevykazuje znaky spravodlivosti. Ďalej za zmatečnú považuje vetu v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu pokiaľ ide o poukázanie na ust. § 47 ods. 4 ZoKR, pretože toto ustanovenie neupravuje pohľadávky proti podstate, ale rieši možnosť pokračovania v súdnych konaniach iba na návrh správcu. Žalovanej preto nie je zrejmé, čo chcel odvolací súd týmto povedať.

13. K dovolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Uviedol, že z mesačného výkazu poistného za mesiac 10/2013 predloženého žalovanou Sociálnej poisťovni vyplýva, že bol predložený 18. 11. 2013, teda po vyhlásení konkurzu. K uvedenému dňu až do 30. 06. 2015 bol zamestnávateľ - Správca konkurzu v Sociálnej poisťovni evidovaný ako aktívny odvádzateľ, ktorý bol z toho dôvodu povinný v zmysle ust. § 231 ods. 1 písm. f/ zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v zákonnej lehote predložiť mesačný výkaz poistného a príspevku s uvedením výšky poistného na sociálne poistenie a v lehote splatnosti uvedenú sumu uhradiť. Žalobca pri prihlasovaní svojich pohľadávok proti podstate vychádzal z § 139 ods. 1, § 141 ods. 1, § 142 ods. 1, § 143 ods. 2 zák. o sociálnom poistení ako aj z opatrenia Ministerstva financií Slovenskej republiky MF/24035/2005-74 z 30. 12. 2005, ktorým sa stanovujú podrobnosti o postupoch účtovania a účtovnej osnove pre sociálnu poisťovňu. Podľa § 33 ods.5 uvedeného opatrenia pohľadávka na poistnom a príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie sa účtuje podľa výkazu poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, ak je známa jej suma. Žalobca je toho názoru,

že bolo povinnosťou správcu s odbornou starostlivosťou zhodnotiť možnosť pokračovania v prevádzkovaní podniku a v prípade, že po vyhlásení konkurzu neboli dané možnosti na ďalšom prevádzkovaní podniku, bolo jeho povinnosťou prevádzkovanie ukončiť. Správca pokračoval v prevádzkovaní, keď predkladal mesačné výkazy až do 30. 06. 2015, bol preto ako zamestnávateľ povinný zaplatiť a odvieť poisťné za uvedené mesiace.

14. K uvedenému vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, nesúhlasí s názorom vysloveným žalobcom, že v prípade ak bol žalovaný registrovaný v Sociálnej poisťovni, prevádzkoval podnik, pretože prevádzkovať podnik mohol správca iba za splnenia podmienok stanovených ZoKR, medzi ktorými podmienka registrácie v Sociálnej poisťovni nie je. V ďalšom texte zopakoval svoje námietky uvedené v dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací /§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej C.s.p./, po zistení, že dovolanie podal včas riadne zastúpený dovolateľ, bez nariadenia pojednávania /§ 443 C.s.p./ dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

16. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

17. Dovolací súd prv, než pristúpil k preskúmaniu prípustnosti dovolania žalovanej, skúmal, či je dovolanie odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, resp., či dovolateľ vymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p.

18. Dovolací súd je pri rozhodovaní o dovolaní viazaný dovolacím dôvodom tak, ako ich dovolateľ vymedzil vo svojom dovolaní /§ 440 C.s.p./. Viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi je úzko spätá s uplatnením dispozičného princípu, ako jedného zo základných princípov sporového konania /§ 7 C.s.p./. Dovolateľ prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania právne vymedzil z viacerých dôvodov, jedným z nich je porušenie jeho práva na spravodlivý proces zo strany odvolacieho súdu. Tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, lebo neobsahuje postačujúce vysvetlenie dôvodov, pre ktoré zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a nevysporiadal sa s právnou argumentáciou žalovanej pokiaľ ide o špeciálnu úpravu ZoKR, t. j. taxatívne vymedzenie podmienok, ktoré musia byť splnené na to, aby správca pokračoval v prevádzkovaní podniku, pritom vyslovil, že tieto podmienky v danom prípade neboli splnené. Navyše zdôraznil, že odvolací súd v rozhodnutí neodkazuje na žiadnu ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

19. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú:

1/ nesprávny procesný postup súdu,

2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň

3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Pod pojmom nesprávny procesný postup je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr.: právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí

právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

22. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu má všetky zákonom požadované náležitosti, uvedené v § 393 C.s.p. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania, zaujal stanovisko k odvolacím námietkam a jasne a zreteľne vysvetlil, v čom považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R2/2016, ktorá sa týka len celkom ojedinelých prípadov, keď rozhodnutie odvolacieho súdu buď vôbec neobsahuje odôvodnenie, alebo je rozporuplné a stručné tak, že z jeho obsahu nie je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodol tak, ako rozhodol, čo zjavne nie je tento prípad. Preto dovolanie žalobcu v zmysle ust. § 420 písm. f/ C.s.p. nie je prípustné.

23. Žalovaná v dovolaní ďalej namieta, že prípustnosť dovolania je daná aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

24. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

25. Žalovaná prípustnosť zdôvodnila tým, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil a to najmä nesprávnym vyložením pojmu „ak súvisia s prevádzkovaním podniku“, keď neprihliadol na zákonnú úpravu v zákone č. 7/2005 Z.z, o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov a obmedzil svoj výklad pojmu prevádzkovania podniku iba výlučne a všeobecne podľa Obchod. zák. bez toho, aby prihliadol na špeciálnu úpravu ZoKR vzťahujúcu sa na splnenie taxatívnych podmienok pre účely možného pokračovania prevádzkovania podniku úpadcu počas konkurzu.

26. Otázkou predloženou žalovanou je posúdenie, či ide v danom prípade o správny, resp. nesprávny výklad ustanovenie § 87 ods. 2 ZoKR odvolacím súdom, že ide o pohľadávku proti podstate, aj keď podnik po vyhlásení konkurzu nebol prevádzkovaný.

27. Dovolací súd pri riešení predloženej otázky vychádzal z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd poukázal v bode 17. okrem iného aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2017, sp. zn. 3Obdo/9/2017, pretože obsahovalo k ust. § 87 ZoKR právny záver zhodný so záverom vysloveným odvolacím súdom v tomto rozhodnutí.

28. Dovolací súd k uvedenému postupu odvolacieho súdu uvádza, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2017, sp. zn. 3Obdo/9/2017 bolo zverejnené ako súdne rozhodnutie zásadného významu v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 09/2018 pod č. 94/18, ktorým bol zaujatý k uvedenej právnej otázke tento právny záver: „Pohľadávky na poistnom na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, a preto predstavujú pohľadávky proti všeobecnej podstate v zmysle ust. § 87 ods. 2 písm. i/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení zmien a doplnkov. Platí to aj v prípade, ak zamestnancom úpadcu správca konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu neprideľoval žiadnu prácu a tiež, ak správca ukončil so zamestnancami úpadcu pracovný pomer a plynie im výpovedná doba.“

29. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že otázka dovolateľky je judikátórne riešená a publikovaná v

Zbierke stanovísk a rozhodnutí, čo zabezpečuje jednotu uplatnenia ustanovenia § 87 ZoKR v rovnakých prípadoch. Ak odvolací súd toto publikované rozhodnutie rešpektoval a v napadnutom rozhodnutí zohľadnil, nie je preto dôvodné tvrdenie žalovanej v dovolaní, že ide o otázku, ktorá nebola riešená dovolacím súdom a prípustnosť dovolania z tohto dôvodu nie je daná.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovanej podľa ust. § 447 písm. f/ C.s.p., pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

31. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. o nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ust. § 453 ods.1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením v zmysle ust. § 262 ods.2 C.s.p.

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.